

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **H. N. D.**, nar. X,
zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem,
Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č.j. 8534/1.30/17-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 12. 3. 2018, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č.j. 8534/1.30/17-4, sp.zn. Q1-2018-16 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále též jen „oblastní inspektorát práce“ nebo „prvoinstanční správní

orgán“) ze dne 14. 11. 2017, č.j. 17798/6.30/17-4 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla dle § 100 odst. 2 a § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), zamítnuta žalobcova žádost o obnovu řízení sp.zn. 6-2013-1839, č.j. 993/6.72/14/14.3.

2. V řízení vedeném pod sp.zn. 6-2013-1839 byla žalobci rozhodnutím oblastního inspektorátu práce ze dne 29. 1. 2014, č.j. 993/6.72/14/14.3 (dále též jen „rozhodnutí o pokutě“), dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o zaměstnanosti“), uložena pokuta ve výši 350 000 Kč za správní delikt na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozhodnutí specifikovaných dnech v průběhu období ledna až května 2013 a v rozhodnutí specifikovaným osobám umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona; žalobci byla současně uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[II] Žaloba

3. Žalobce nejprve stručně shrnul předchozí řízení, k němuž uvedl, že dne 10. 10. 2017 doručil oblastnímu inspektorátu práce žádost o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, podnět k zahájení přezkumného řízení, event. žádost o obnovu řízení. Důvodem jejího podání bylo, že při své návštěvě Celního úřadu pro Plzeňský kraj dne 28. 9. 2017 zjistil, že tento úřad eviduje za jeho osobou pohledávku ve výši 350 000 Kč. Posléze se zde seznámil s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ze dne 29. 1. 2014, sp.zn. 6-2013-1839, kterým mu byla uložena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění platném a účinném v době spáchání deliktu ve výši 350 000 Kč, pro spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil osobě specifikované v rozhodnutí a v konkrétní době výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Též mu byla uložena povinnost k paušální náhradě nákladů řízení v částce ve výši 1 000 Kč.
4. Žádost o povolení obnovy řízení byla zamítnuta. Zamítnutí žádosti bylo odůvodněno marným uplynutím objektivní prekluzivní lhůty. Včasné žalobcovo odvolání proti předmětnému rozhodnutí bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný se přiklonil k právnímu názoru prvoinstančního správního orgánu.
5. Žalobce dále uvedl, že uložená pokuta mu byla nepochybně vyměřena na základě zrušeného, protiústavního § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, platného a účinného před dnem vyhlášení uvedeného nálezu [pozn. soudu: jde o nález Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp.zn. Pl. ÚS 52/13]. Protiústavnost ustanovení trvá již od doby jeho začlenění do zákona o zaměstnanosti, tedy i v době rozhodování o výši sankce. Její výše (350 000 Kč) je naprosto nepřiměřená, likvidační a její uložení v této výši bylo v době rozhodování nejen nesprávné a nezákonné, ale i protiústavní v rozporu s Listinou základních práv a svobod, a to zejména s článkem 1, článkem 4 a článkem 11 odst. 1, a dále v rozporu s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, když výše spodní hranice pokuty omezuje správní orgány přihlídnout ke všem okolnostem případu, osobě pachatele správního deliktu a jeho poměrům. Prvoinstanční správní orgán při posuzování žádosti obhájí výši uložené pokuty tím, že při ukládání pokuty rozhodnutí o pokutě vycházel z tehdy stanovené horní hranice pokuty ve výši 10 mil. Kč, bez zřetele ke stanovené dolní hranici ve výši 250 000 Kč; už samotný tento popisovaný způsob výměry sankce bez zřetele ke stanovené spodní hranici

je nesprávný a nezákonný a navíc je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, když ve skutkově obdobných případech byla správním orgánem ukládána pokuta téměř vždy na spodní hranici, tj. ve výši 250 000 Kč.

6. Žalobce dále namítal, že správní orgány obou instancí při rozhodování o jeho žádosti o obnovu řízení věc hodnotily čistě jen z pohledu správního řádu a nehodnotily ji z pohledu ústavněprávního a dalších právních předpisů, zejména pokud se jedná o § 71 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., zákona o Ústavním soudu (dále též jen „zákon o Ústavním soudu“), dle kterého *byl-li na základě právního předpisu, který byl zrušen, vydán soudem v trestním řízení rozsudek, který nabyl právní moci, ale nebyl dosud vykonán, je zrušení takového právního předpisu důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení zákona o trestním řízení soudním*. Dle § 71 odst. 3 zákona o Ústavním soudu *ustanovení odstavců 1 a 2 platí i v případech, kdy byly zrušeny části právních předpisů, popřípadě některá jejich ustanovení*.
7. Dle názoru žalobce je povaha rozhodnutí a uložené sankce velmi podobná rozhodnutí v trestní věci. Rozhodnutí bylo vydáno v oblasti správního trestání, jedná se tedy o trest za delikt ní jednání (z hlediska drobného podnikatele ve formě uložení nepřiměřeně vysoké a likvidační peněžité pokuty), bez rozlišení, zda pozitivní právo označuje určité delikt ní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Samotný prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení mj. potvrzuje tento názor a uvádí, že není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité delikt ní jednání za trestný čin nebo za správní delikt, tj. jedná se o „*jakékoli trestní obvinění*“, je třeba tyto záruky v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak delikt ní řízení správním.
8. Žalobce dále konstatoval, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že použití trestního řádu je pro řízení o správních deliktech vyloučeno (řízení o správním deliktu na úseku zaměstnanosti). Lze jistě souhlasit se žalovaným, že na daný případ nelze aplikovat jakoukoliv normu trestního práva, případně její ústavněprávní korekci. Nabízí se tedy otázka, pro jakou oblast správního trestání by se tedy ustanovení zákona o Ústavním soudu s využitím analogie aplikovat mělo a v jakém případě je aplikovat nelze. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného na toto odpověď nedává. Žalobci jsou známy odkazy na judikaturu zejména ve smyslu účinků derogačních nálezů Ústavního soudu, ovšem citovaná ustanovení zákona o Ústavním soudu jsou v tomto směru jednoznačná a není zřejmý důvod, proč by se neměla vztahovat na tento případ, a to zejména ve vztahu ke lhůtám a důvodům pro povolení obnovy řízení. Významná je též skutečnost, že rozhodnutí o pokutě nebylo dosud vykonáno a uložená pokuta není dosud vymáhána. Dále též správní orgán nevysvětlil, proč by se aplikace těchto ustanovení neměla vztahovat na správní delikty na úseku zaměstnanosti. Navíc s účinností od 1. 7. 2017 došlo k novelizaci zákona o zaměstnanosti v souvislosti s přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když došlo k změně terminologie ze „*správního deliktu*“ na „*přestupek*“, čímž zákonodárce vyjadřuje též potřebu jednotného posuzování delikt ní odpovědnosti upravené v jednotlivých zákonech správního práva.
9. Žalobce uzavřel, že považuje napadené rozhodnutí z výše uvedených důvodů za nepřezkoumatelné, nesprávné a nezákonné, a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby dále žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 28. 5. 2018, v němž především odkázal na obě správní rozhodnutí orgánů rozhodujících v tomto případě. K předmětné věci mimo jiné doplnil, že správní delikt byl žalobcem spáchán v době od 8. 1. 2013 do 23. 5. 2013 a rozhodováno o něm bylo v lednu 2014, tj. v době, kdy dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění platném a účinném v roce 2012, bylo možno za předmětný správní delikt uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč, nejméně však ve výši 250 000 Kč.
11. Žalobce dle žalovaného zcela opomíjí právní úpravu pro obnovu řízení obsaženou ve správním řádu. Žalobce nesubsumuje svůj důvod pro obnovu řízení pod žádný z bodů dle § 100 odst. 1 správního řádu. Důvod obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je určen k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění pro objasnění skutkové stránky případu - viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 39/2009-74. Druhým důvodem pro obnovu řízení, uvedeným v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu je, že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Takový důvod nenastal, když podkladem pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu nebylo žádné předchozí rozhodnutí.
12. Posouzení obnovy správního řízení, kde měl být důvodem právě nález Ústavního soudu zakládající změnu § 140 odst. 1 písm. c), odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2017, č.j. 3 Ads 100/2016-55, v němž uvedl: *„Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se týká skutkových zjištění, která v době rozhodování nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka podávajícího návrh na obnovu řízení. Tyto skutečnosti nebo důkazy tedy v době původního řízení musely nutně existovat, ale účastník je buď, neznal nebo nemohl použít. Typicky se tak může jednat o nového svědka, jehož totožnost nebyla v původním řízení známa a který může podat nové informace o daném případě, nebo například objevení listiny, která se pokládala za ztracenou a která osvědčuje významné skutečnosti. Novou skutečností nemůže být z tohoto pohledu právní vada správního rozhodnutí spočívající v tom, že správní rozhodnutí bylo vydáno na základě aplikace právního předpisu, který byl později shledán protiústavním.“*
13. Dle žalovaného je v neposlední řadě třeba poukázat i na běh promlčecích lhůt. Dle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy dozvěděl, nejpozději však do 3 let od právní moci rozhodnutí. Obnovu řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově rozhoduje správní orgán, který rozhodl v posledním stupni.* Prekluzivní objektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení marně uplynula, když právní moc rozhodnutí o pokutě nastala dne 14. 2. 2014. K marnému uplynutí lhůty tak došlo dne 14. 2. 2017, žádost byla podána 10. 10. 2017.
14. K poznámce žalobce, že rozhodnutí o pokutě nebylo dosud vykonáno, je dle žalovaného třeba uvést, že dle sdělení Celního úřadu pro Plzeňský kraj na dotaz oblastního inspektorátu práce bylo zjištěno, že s daným exekučním titulem se pracuje stejně jako s ostatními exekučními tituly, důvodem pro delší dobu vyřizování je problém s dohledáním dlužníka a jeho majetku a dlouhodobá nemoc vyřizující osoby. Celní úřad pro Plzeňský kraj jednoznačně popřel, že by vymáhání pohledávky odsouval z nějakého jiného důvodu.
15. Na základě shora řečeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a rozhodl, že se účastníkům řízení nepřiznává náhrada nákladů řízení. Žalovaný nepředpokládal, že by mu

vznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

[IV] Replika žalobce

16. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval stručnou replikou ze dne 20. 6. 2018, v níž především odkázal na svoji žalobu, neboť žalovaný neuváděl ve vyjádření k žalobě odlišnou argumentaci, než je uvedena již v napadeném a prvoinstančním rozhodnutí.
17. Žalobce dále uvedl, že žalovaný široce a včetně vybraného judikátu odkazuje na zákonné podmínky pro přípustnost obnovy řízení uvedené v § 100 odst. 1 písm. a, b) správního řádu. Tyto podmínky žalobce nijak nezpochybňuje včetně uvedených zákonných lhůt. Žalovaný ovšem nijak nezohledňuje v žalobě uvedený důvod pro obnovu řízení podle § 71 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, o který se opírá podaná žaloba. Podle žalobcova názoru je vzhledem ke všem okolnostem této konkrétní věci dán důvod obnovy řízení podle uvedeného ustanovení zákona o Ústavním soudu. Vztahem těchto ustanovení ohledně obnovy řízení podle správního řádu a zákona o Ústavním soudu se žalovaný nijak nezabýval, byť se ztotožňuje s tím, že žalobci za vinu kladený správní delikt má charakter „trestního obvinění“, tj. takto z hlediska aplikace příslušných právních norem má být posouzen a není tedy důvodu ho vylučovat z aplikace ustanovení podle zákona o Ústavním soudu.
18. Dále žalobce zmínil, že pokud by zahájil příslušný celní úřad vymáhání dlužné pohledávky v přiměřené době a žalobce se tím o existenci této pohledávky dozvěděl dříve, bylo by jeho postavení mnohem příznivější, minimálně z hlediska zachování zákonných lhůt pro podání opravných prostředků.

[V] Posouzení věci soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil a žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl poučen, že nevyjádří-li účastník řízení do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, má se za to, že souhlas s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání, je udělen.
23. Žaloba není důvodná.
24. Soud v první řadě předesílá, že v dané věci bylo možné přezkoumávat napadené rozhodnutí pouze z hlediska toho, zda obnova řízení měla být povolena či nikoliv, resp. zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení. Námitky týkající se výše pokuty, jež byla žalobci uložena rozhodnutím o pokutě, proto žalobce v tomto soudním řízení účinně uplatňovat nemůže a soud se jimi proto nezabýval.
25. Řízení o obnově je upraveno v § 100 správního řádu.
26. Podle § 100 odst. 1 správního řádu, *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou*

ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

27. Podle § 100 odst. 2 správního řádu, účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoli v správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
28. Z výše citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že obnova řízení na žádost účastníka je možná toliko z taxativně stanovených důvodů a výhradně jsou-li zachovány prekluzivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení – 3měsíční subjektivní a 3letá objektivní. Jelikož jde o lhůty propadné, není možné je nijak prodlužovat či promíjet jejich zmeškání, po jejich uplynutí již nelze žádosti o obnovu řízení vyhovět.
29. Rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta, bylo dne 29. 1. 2014 doručeno ustanovenému opatrovníkovi žalobce a nabylo právní moci dne 14. 2. 2014. Tyto skutečnosti žalobce nečinil v žalobě spornými. Objektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení tak marně uplynula dne 14. 2. 2017. Žalobce se dle svého tvrzení s rozhodnutím fakticky seznámil až dne 28. 9. 2017. Jelikož žádost o obnovu řízení byla podána dne 10. 10. 2017, učinil tak žalobce po uplynutí tříleté objektivní lhůty. Z důvodu jejího zmeškání nemohlo být o žádosti rozhodnuto jinak, než že byla zamítnuta.
30. Lhůtami pro podání žádosti o obnovu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č.j. 2 As 7/2012-35 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde mj. zmínil, že „účastníkům běží případná subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení individuálně (od okamžiku, kdy z odůvodnění rozsudku zjistili existenci důvodů pro její podání), na rozdíl od tříleté objektivní lhůty, která běží ode dne právní moci správního rozhodnutí a je nepřekročitelná i v případě, že by snad účastníku řízení (jeho individuálně počítaná) subjektivní lhůta dosud neuplynula“.
31. Není tedy podstatné, zda v nyní řešeném případě subjektivní lhůta již uplynula či nikoliv, rozhodné je uplynutí lhůty objektivní (shodně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2014, č.j. 1 A 34/2013-124).
32. Prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu je založeno na tom, že nebyly splněny podmínky dle § 100 odst. 2 správního řádu pro povolení obnovy řízení, a to z důvodu zmeškání objektivní lhůty pro podání žádosti, s čímž se zdejší soud ztotožňuje.
33. Pokud jde o žalobcovu argumentaci o protiústavnosti § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění ke dni 29. 1. 2014, soud – stejně jako žalovaný – konstatuje, že touto otázkou se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2017, č.j. 3 Ads 100/2016-55, ve kterém uvedl: „Podstatou stěžovatelovy argumentace v celém průběhu řízení je jeho přesvědčení, že důvodem pro úspěšný návrh na obnovu původního řízení může být aplikace právního předpisu, který byl později zrušen pro svou protiústavnost. K možností uplatnění návrhu na obnovu správního řízení se Nejvyšší správní soud podrobně v minulosti vyjádřil například v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009-74, nebo v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č.j. 3 As 38/2012-27. V posledně zmíněném rozsudku zdejší soud uvedl, že ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se týká skutkových zjištění, která v

době rozhodování nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka podávajícího návrh na obnovu řízení. Tyto skutečnosti nebo důkazy tedy v době původního řízení musely nutně existovat, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl použít. Typicky se tak může jednat o nového svědka, jehož totožnost nebyla v původním řízení známa, a který může podat nové informace o daném případě, nebo například objevení listiny, která se pokládala za ztracenou, a která osvědčuje významné skutečnosti. Novou skutečností nemůže být z tohoto pohledu právní vada správního rozhodnutí spočívající v tom, že správní rozhodnutí bylo vydáno na základě aplikace právního předpisu, který byl později shledán protiústavním. K přezkumu právních otázek (a odstranění případných právních vad rozhodnutí) slouží jiné instituty, zejména přezkumné řízení podle § 94 správního řádu, případně i správní žaloba a následná kasační stížnost.“ Zdejší soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

34. Žalobcem namítaná protiústavnost aplikovaného ustanovení tedy nemá na řízení o povolení obnovy žádný vliv. Zrušující náleze Ústavního soudu nevyvolává automaticky žádné důsledky v oblasti individuálních právních aktů vydaných na základě zrušeného zákonného ustanovení. O tom by bylo možno uvažovat pouze v případě, že by byla předmětem přezkumu zákonnost vydaného rozhodnutí o uložení pokuty, například v rámci odvolacího řízení či přezkumného řízení podle správního řádu nebo soudního řízení správního o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty. Nicméně zákonnost původního řízení se v řízení o povolení obnovy nijak nezkoumá.
35. Žalobce dále argumentoval ustanovením § 71 odst. 1 a 3 zákona o Ústavním soudu. To však upravuje právní následky zrušení celého právního předpisu a též jen části, popř. některých jeho ustanovení v trestním řízení. Na správní řízení toto nedopadá. Nicméně ustanovení § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu na správní rozhodnutí dopadá: *„Ostatní pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl zrušen, zůstávají nedotčena; práva a povinnosti podle takových rozhodnutí však nelze vykonávat.“*
36. Zdejší soud k tomu zmiňuje např. náleze Ústavního soudu ze dne 30. 1. 1997, sp.zn. I. ÚS 223/95: *„Dle § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl později zrušen, zůstávají nedotčena; práva a povinnosti podle takových rozhodnutí však nelze vykonávat. Ústavní soud proto nemohl uvedené rozsudky krajského soudu zrušit a nemohl než návrh na jejich zrušení zamítnout. Současně však zjišťuje, že k porušení základních práv navrhovatele by došlo jejich vykonatelností, kterou vylučuje čl. 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, podle něhož pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, jenž byl zrušen, zůstávají sice nedotčena, avšak práva a povinnosti podle takových rozhodnutí nelze vykonávat. Proto Ústavní soud ČR dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu sice není zrušen, není však vykonatelný.“* Nebo dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. III. ÚS 16/96: *„Dle § 71 odst. 2 a 3 zákona č. 182/1993 Sb. ostatní pravomocná rozhodnutí, než rozsudky v trestním řízení, vydaná na základě právního předpisu nebo jeho ustanovení, který byl zrušen, resp. které bylo zrušeno, zůstávají nedotčena, přičemž práva a povinnosti podle takových rozhodnutí nelze vykonávat. Z uvedeného ustanovení zákona o Ústavním soudu vyplývá, že dnem 1. listopadu 1997, kterým se podle nálezu ze dne 9. října 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, zrušuje § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., práva a povinnosti založené rozhodnutím Ministerstva obrany ČR ze dne 15. 11. 1995, čj. 316/4-60/Kr, nelze vykonávat.“*
37. Ve shodě s tím se k uvedené záležitosti vyslovila také odborná literatura: *„Na rozdíl od pravomocných trestních rozsudků rozhodnutí vydaná v občanském soudním řízení, v řízení*

správním, jakož i rozhodnutí ve věcech trestních ve formě odlišné, než je rozsudek a trestní příkaz, zůstávají v důsledku derogačního nálezu Ústavního soudu nedotčena. Jestliže ale ke dni zrušení právního předpisu tato rozhodnutí nebyla ještě vykonána, je derogační nález důvodem pro podání návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí pro nepřípustnost [viz § 268 odst. 1 písm. b) OSŘ, § 115 písm. g) SprŘ]. A contrario ve vazbě na odstavec 4 daného ustanovení ZÚS je ale chráněna dobrá víra třetích osob, tj. pokud do okamžiku nabytí účinnosti derogačního nálezu Ústavního soudu byla již vykonána zrušeným ustanovením založená rozhodnutí, jsou z nich planoucí práva a povinnosti zachována.“ (FILIP, Jan; HOLLÄNDER, Pavel; ŠIMÍČEK, Vojtěch. Zákon o Ústavním soudu: komentář. 2., přeprac. a rozš. vyd. Praha: C.H. Beck, 2007. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7179-599-5. s. 448 – 453)

38. V nyní řešené věci se však posuzuje, zda obnova řízení měla být povolena či nikoliv. Vzhledem ke všemu výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žádost o obnovu řízení zamítly, neboť podmínky pro obnovu řízení splněny nebyly.

[VI] Rozhodnutí soudu

39. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

40. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovaný žádné specifické náklady soudního řízení neuplatnil, resp. tyto mu ani nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 12. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu